

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și patru

Descoperirea zilelor de pe urmă: Căutarea lui Daniel a înțelegerii

Jeff Pippenger

2024-01-18

Am încheiat un articol recent cu un pasaj din *Profeți și regi*, în care Sora White a arătat că Daniel căuta să „înțeleagă raportul pe care îl avea robia de șaptezeci de ani, așa cum a fost profețită prin Ieremia, cu cele două mii trei sute de ani despre care, în viziune, l-a auzit pe solul ceresc declarând că aveau să se scurgă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu.”

„Printr-o altă vedenie s-a aruncat mai multă lumină asupra evenimentelor viitoare; și la încheierea acestei vedenii Daniel a auzit «un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va fi vedenia?» Daniel 8:13. Răspunsul dat, «Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit» (versetul 14), l-a umplut de nedumerire. El a căutat cu stăruință înțelesul vedeniei. Nu putea înțelege relația dintre cei șaptezeci de ani ai robiei, așa cum fuseseră prevestiți prin Ieremia, și cele două mii trei sute de ani despre care, în vedenie, l-a auzit pe solul ceresc declarând că aveau să treacă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o tâlcuire parțială; totuși, când prorocul a auzit cuvintele: «Vedenia ... este pentru multe zile», a leșinat. «Eu, Daniel, am leșinat», consemnează el despre trăirea sa, «și am fost bolnav câteva zile; apoi m-am ridicat și am făcut treburile împăratului; și am fost uimit de vedenie, dar nimeni n-a înțeles-o.» Versetele 26, 27.” *Profeți și regi*, 553, 554.

Milleriții nu au ajuns niciodată la o înțelegere deplină a mesajului fundamental pe care îl proclamau. Când a sosit timpul ca Leul din seminția lui Iuda să caute să ofere mai multe informații cu privire la „cele șapte vremi”, ei au intrat în experiența laodiceană, iar șapte ani mai târziu au respins în întregime lumina „celor șapte vremi”. Nu au văzut niciodată relația deplină dintre cei șaptezeci de ani și cele două mii trei sute de ani, pe care Daniel a căutat cu stăruință să o înțeleagă. Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Pământul bucurându-se de sabatele sale este acea parte a legământului dat Israelului din vechime, care includea lumina odihnei pământului în fiecare al șaptelea an. Acel legământ includea ciclul de șapte ani, repetat de șapte ori. El cuprindea eliberarea sclavilor și restituirea proprietăților la încheierea celor șapte cicluri de câte șapte ani (patruzeci și nouă de ani), în cadrul sărbătorii cunoscute sub numele de jubileu. Evreii au fost neascultători față de acele principii ale legământului, iar 2 Cronici consemnează că cei șaptezeci de ani de captivitate, despre care a vorbit profetul Ieremia, reprezentau patru sute nouăzeci de ani anteriori de răzvrătire. În patru sute nouăzeci de ani, dacă Israelul din vechime ar fi ascultat de rânduielile prevăzute în legământ, așa cum sunt stabilite în Leviticul douăzeci și cinci, ar fi existat în total șaptezeci dintre acei ani în care pământul s-ar fi odihnit. Un an biblic are trei sute șaiszeci de zile, iar trei sute șaiszeci de zile înmulțite cu șapte („de șapte ori”) fac două mii cinci sute douăzeci de zile.

Cei șaptezeci de ani sunt în mod absolut legați de odihna țării, care, la rândul ei, este în mod absolut legată de „șapte vremi”. Daniel căuta să „înțeleagă relația” dintre „robia de șaptezeci de

ani” și „cei două mii trei sute de ani”, „dinaintea curățirii sanctuarului lui Dumnezeu”. Prin urmare, el căuta să înțeleagă relația dintre vedenia „chazon” și vedenia „mareh”. Este imposibil să se înțeleagă acea relație fără a recunoaște legătura dintre odihna țării din Leviticul 25 și 26 și robia de șaptezeci de ani despre care vorbește Ieremia. Dacă nu credeți că „șapte vremi” reprezintă o perioadă profetică de două mii cinci sute douăzeci de ani, vă scoateți din rândul celor reprezentați de Daniel în zilele de pe urmă. Milleriții credeau că „șapte vremi” era o profecie de timp, dar adventismul nu mai susține aceasta.

Daniel, asemenea tuturor profeților, ilustrează poporul lui Dumnezeu la sfârșitul lumii, iar comentariile sorei White privitoare la dorința lui de a înțelege relația dintre cei șaptezeci de ani (cele «șapte vremi») și cei două mii trei sute de ani reprezintă dorința pe care poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă trebuie să o aibă. Așa cum s-a afirmat în articolele anterioare, nu există niciun adevăr reprezentat pe diagramele din 1843 și 1850 care să nu fie susținut în mod direct (în mod repetat) în scrierile sorei White.

Nestematele lui Miller vor străluci de zece ori mai puternic în Strigarea de la miezul nopții din zilele de pe urmă și, astfel, ele reprezintă proba finală pentru fecioarele Adventismului. Aceste nestemate sunt adevărurile fundamentale reprezentate pe tablele lui Habacuc, precum și nestematele din caseta așezată pe o masă în mijlocul camerei lui Miller. Proba fundamentală este proba finală, dar la fel este și autoritatea Spiritului Profeției. A respinge adevărurile fundamentale, care au fost tipificate ca nestemate în visul lui Miller, înseamnă a respinge în același timp Spiritul Profeției.

Cea din urmă înșelăciune a lui Satana va fi aceea de a face zadarnică mărturia Duhului lui Dumnezeu. „Unde nu este vedenie, poporul piere” (Proverbe 29:18). Satana va lucra cu iscusință, în feluri diferite și prin diferite mijloace, pentru a zdruncina încrederea poporului de rămășiță al lui Dumnezeu în adevărata mărturie. Va introduce vedenii false pentru a amăgi și va amesteca falsul cu adevărul, și astfel îi va dezgusta pe oameni într-atât încât vor socoti tot ceea ce poartă numele de vedenii drept o formă de fanatism; dar sufletele cinstite, punând în contrast falsul cu adevărul, vor putea să le deosebească. Mesaje alese, volumul 2, 78.

Abordăm acum creșterea cunoașterii care a avut loc în istoria milleriților între 1798 și 1844, însă constatăm că, deși milleriții au fost corecți în aplicațiile lor profetice, au fost limitați de istoria în care au fost ridicați. Ne aflăm acum în zilele de pe urmă și în generația finală (a patra) a Adventismului. În această perioadă de timp, Adventismul a fost atât de îndoctinat cu tradiții și obiceiuri (giuvaeruri contrafăcute) încât nu mai știe care au fost adevărurile de temelie. Necunoașterea acelor adevăruri împiedică Adventismul să înțeleagă semnificația lor și face lipsite de sens poruncile repetate de a proteja și a păstra acele adevăruri.

Înainte de a înainta în continuare în interpretarea dată de Gabriel vedeniei de la râul Ulai, vom aborda câteva puncte relevante legate de adevărurile fundamentale și de autoritatea Spiritului Profeției. Teologii moderni susțin că următorul pasaj indică faptul că cea mai lungă profecie de timp din Biblie este cea de două mii trei sute de ani.

Experiența ucenicilor care au propovăduit "Evanghelia Împărăției" la primul advent al lui Hristos și-a găsit corespondentul în experiența celor care au proclamat mesajul celui de-al doilea Său advent. După cum ucenicii au ieșit propovăduind: "S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat", tot astfel Miller și asociații săi au proclamat că cea mai lungă și ultima perioadă profetică prezentată în Biblie era pe punctul de a se încheia, că judecata era aproape și că Împărăția veșnică urma să fie instaurată. Propovăduirea ucenicilor cu privire la timp s-a întemeiat pe cele șaptezeci de săptămâni din Daniel 9. Mesajul dat de Miller și de asociații săi a anunțat încheierea celor 2300 de zile din Daniel 8:14, din care cele șaptezeci de săptămâni constituie o parte. Propovăduirea fiecăruia s-a întemeiat pe împlinirea unei părți diferite a aceleiași mari perioade profetice.

Asemenea primilor ucenici, William Miller și asociații săi nu au înțeles ei înșiși pe deplin semnificația mesajului pe care îl purtau. Erori statornicite de multă vreme în biserică i-au împiedicat să ajungă la o interpretare corectă a unui punct important din profetie. Prin urmare, deși au proclamat mesajul pe care Dumnezeu li-l încredințase să-l transmită lumii, totuși, printr-o înțelegere greșită a semnificației lui, au suferit o dezamăgire. Marea controversă, 351.

Pasajul afirmă: „Miller și asociații săi au proclamat că cea mai lungă și ultima perioadă profetică prezentată în Biblie era pe punctul de a se încheia”, iar teologii susțin că cea mai lungă și ultima perioadă profetică este cea de două mii trei sute de ani. Mai mult, ei susțin că aceasta este ceea ce Sora White identifică în pasaj, întrucât, afirmă ei, ea abordează în mod direct perioada de două mii trei sute de ani. Sunt orbi față de orice legătură dintre cei șaptezeci de ani și perioada de două mii trei sute de ani. Sunt orbi față de lumina pe care Daniel căuta să o înțeleagă.

Ellen White a fost o millerită și cunoștea mesajele care fuseseră așezate pe diagrama pionieră din 1843 și pe diagrama pionieră din 1850, care a fost publicată de F. D. Nichols. Diagrama din 1850, care a fost realizată de Nichols, a fost pregătită în casa lui Nichol chiar în vremea când James și Ellen White locuiau împreună cu Nichols. Cea mai lungă perioadă profetică din Biblie, care este reprezentată pe ambele acele diagrame, nu este perioada de două mii trei sute de ani, ci perioada „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase.

A afirma că pasajul precedent constituie o identificare inspirată a celor două mii trei sute de ani drept cea mai lungă și ultima perioadă profetică înseamnă a pune scrierile Sorei White în contradicție cu ele însele. Dacă ea a crezut ceea ce teologii susțin despre acest pasaj, atunci ce înseamnă faptul că ea a aprobat hărțile care susțin «cele șapte vremi»?

Am văzut că planșa din 1843 a fost călăuzită de mâna Domnului și că nu trebuia alterată; că numerele erau așa cum a voit El; că mâna Sa era deasupra și a ascuns o greșală în unele dintre numere, astfel încât nimeni nu o putea vedea, până când mâna Sa a fost îndepărtată. Scrieri timpurii, 74.

Cei care doresc să-și susțină tradițiile și basmele ar putea argumenta că, pe diagrama din 1843, Domnul Și-a ținut mâna peste eroarea cu privire la «șapte vremi», până când, la o dată ulterioară, Și-a retras mâna. Problema cu această premisă este că Sora White a identificat momentul când Domnul Și-a ridicat mâna de pe cifre; mâna Sa a fost ridicată înainte de 22 octombrie 1844,

imediat după prima dezamăgire. În mărturia ei despre acel eveniment, ea identifică greșeala care a fost corectată, iar este clar că acea greșeală nu a fost cea a «șapte vremi».

Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Au fost conduși din nou la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost ridicată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843, dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844.

Când mâna Domnului „a fost luată de pe cifre și greșeala a fost explicată”, ei au recunoscut atunci „că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se sfârșească în 1844”. Perioadele profetice despre care la început s-a crezut că se încheiau în 1843 sunt reprezentate pe diagrama din 1843, diagrama pe care o folosea fiecare dintre cei trei sute de predicatori milleriți. Perioadele profetice reprezentate pe acea diagramă care se închideau în 1843 erau: cei două mii trei sute de ani din Daniel 8:14, cei două mii cinci sute douăzeci de ani din Leviticul 26 și cei o mie trei sute treizeci și cinci de ani din Daniel 12. După prima dezamăgire, Domnul Și-a luat mâna de pe greșeală, iar milleriții au recunoscut atunci că aceleași dovezi care identificau închiderea perioadelor profetice în 1843, de fapt, dovedeau că acele perioade se încheiau în 1844.

Diagrama din 1850 a fost realizată în 1850 și a fost pusă în vânzare în ianuarie 1851. Ellen White a consemnat că diagrama era, de asemenea, o împlinire a profeției lui Habacuc, după cum consemnase și cu privire la diagrama din 1843. Acea diagramă reprezenta, de asemenea, cea mai lungă perioadă profetică, drept „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase.

Am văzut că Dumnezeu a fost în lucrarea de publicare a tabloului de către fratele Nichols. Am văzut că în Biblie era o profeție despre acest tablou și că, dacă acest tablou este destinat poporului lui Dumnezeu, dacă el [este] suficient pentru unul, este și pentru altul; iar dacă cineva are nevoie de un nou tablou pictat la o scară mai mare, toți au nevoie de el în aceeași măsură. Manuscript Releases, volumul 13, 359.

A afirma că referirea serei White la faptul că milleriții „au proclamat că cea mai lungă și ultima perioadă profetică prezentată în Biblie era pe cale să expire” este corectă, căci așa au făcut. A susține că „cea mai lungă” „perioadă profetică” este cea de două mii trei sute de ani întoarce mărturia serei White împotriva ei înseși și împotriva evidenței istorice. A crede acel basm înseamnă a crede o minciună, iar în zilele de pe urmă cei care aleg să creadă o minciună o fac pentru că nu iubesc adevărul.

Isus nu Și-a administrat în chip miraculos vreo formă de anestezie divină pentru a trece prin suferința crucii. Isus a suferit o suferință divină, cu mult dincolo de ceea ce ar putea îndura vreuna dintre făpturile Sale. Totuși, omenirea a fost creată după chipul Său, iar inspirația arată că omenirea trebuie să biruiască așa cum a biruit El. Ceea ce I-a îngăduit lui Hristos să îndure suferința crucii a fost un atribut pe care El îl deținea, pe care îl deține și omenirea.

Privind țintă la Iisus, Autorul și desăvârșitorul credinței noastre; care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a îndurat crucea, disprețuind rușinea, și S-a așezat de-a dreapta tronului lui Dumnezeu. Evrei 12:1.

Isus a îndurat suferințele crucii, pentru că avea un scop așezat înaintea Lui, iar noi am fost creați după chipul Său și, ca atare, suntem ființe motivate de scopuri. Aceasta face parte din alcătuirea noastră. Dacă am fost conduși să credem că este neimportant să înțelegem fundamentele Adventismului, nu vom avea nicio motivație să facem tocmai acest lucru. Singura motivație divină pe care Duhul Sfânt o poate trezi pentru a birui acea stare laodiceană este dragostea de adevăr. Dragostea de adevăr va fi pusă la încercare de prezența unor obiceiuri și tradiții facile, menite să aline mâncărimea urechilor noastre. Dacă, în comoditatea noastră laodiceană, nu avem dorința de a înțelege adevărul pentru noi înșine, vom fi pierduți. Aici se află Adventismul astăzi.

Daniel este un exemplu al poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care caută, prin cuvântul profetic, să înțeleagă relația dintre robia de șaptezeci de ani și profeția celor două mii trei sute de ani. A identifica profeția celor două mii trei sute de ani drept cea mai lungă și ultima perioadă profetică înseamnă a respinge adevărurile fundamentale ale Adventismului și, totodată, a respinge autoritatea Spiritului Profetic. A susține că, atunci când Milleriții au prezentat cea mai lungă și ultima perioadă profetică, aceasta a fost cea de două mii trei sute de ani înseamnă a respinge mărturia istorică.

Nu avem nimic de temut cu privire la viitor, decât în măsura în care vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Sa din istoria noastră trecută. Schițe din viață, 196.

Gabriel a venit să-i dea lui Daniel înțelegere atât asupra „mareh”, cât și asupra „chazon”, și l-a instruit să deosebească în minte cele două viziuni, deși în mod evident aveau o relație profetică. Viziunea cuprindea împărățiile profetice biblice din capitolele șapte și opt, care erau o reluare și o amplificare a aceluiași împărății din capitolul doi. Informațiile includeau dialogul ceresc care reprezenta una dintre viziuni drept călcarea în picioare a sanctuarului lui Dumnezeu și a poporului Său, iar cealaltă viziune drept lucrarea restaurării poporului și a sanctuarului.

Pe măsură ce Gabriel prezenta interpretarea, care, în cele din urmă, a devenit nucleul mesajului proclamat de milleriți, exista o relație între cele două vedenii, care trebuie observată de cei ce împlinesc porunca de a face o separare mentală a interpretării. Una dintre deosebiri este reprezentată de cele două cuvinte care sunt amândouă traduse prin „determined”.

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, ca să se pună capăt fărădelegii, să înceteze păcatele, să se facă ispășire pentru nelegiuire, să se aducă dreptatea veșnică, să se pecetluiască vedenia și profeția și să se ungă Sfântul sfinților. Să știi, deci, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru restaurarea și zidirea Ierusalimului până la Mesia, Cărmuitorul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; ulița va fi iarăși zidită și zidul, chiar în vremuri tulburi. Iar după șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi curmat, dar nu pentru Sine; și poporul prințului care va veni va nimici cetatea și sanctuarul; și sfârșitul ei va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului pustiiri sunt hotărâte. El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; și la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și

prinosul; și, din pricina răspândirii urâciunilor, o va face pustie până la desăvârșire; și ceea ce este hotărât va fi turnat peste cel pustiit. Daniel 9:24-27.

Șaptezeci de săptămâni (patru sute nouăzeci de ani) sunt hotărâte asupra poporului și asupra cetății sfinte. Cuvântul tradus „hotărâte” înseamnă „tăiate”, iar acest termen desemnează o perioadă sau un răstimp de probă pentru iudei și pentru Ierusalim. Aceasta a reprezentat, de asemenea, perioada de răzvrătire care a adus distrugerea Ierusalimului și robia de șaptezeci de ani. Cei patru sute nouăzeci de ani au fost atunci „hotărâți”, începând cu al treilea decret. Primele patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire au adus cele trei atacuri ale lui Nebucadnețar, distrugerea finală a Ierusalimului și împrăștierea și robia de șaptezeci de ani a Israelului literal în Babilonul literal.

Primul decret a marcat sfârșitul robiei și începutul lucrării de rezidire a Ierusalimului. Al treilea decret a marcat începutul celor două mii trei sute de ani. Venirea îngerului dintâi a marcat sfârșitul robiei lui Israel spiritual în Babilonul spiritual, care a durat o mie două sute șaiszeci de ani, și a marcat începutul unei perioade de patruzeci și șase de ani, când Hristos i-a folosit pe mileriți pentru a ieși din robie și a zidi un templu spiritual.

Cuvântul care este tradus de două ori ca „determined” în versetele douăzeci și șase și douăzeci și șapte este „charats” și înseamnă „a răni” și „un decret”. A fost „decretat” profetic că papalitatea avea să primească o „rană” de moarte, la sfârșitul primei indignări. Este același cuvânt pe care Daniel îl folosește în capitolul unsprezece, versetul treizeci și șase.

Și împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va slăvi mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va propăși până ce mânia va fi împlinită: căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

În versetul treizeci și șase, „împăratul” este papalitatea. Papalitatea avea să prospere până în 1798, când a primit rana ei de moarte. Atunci prima „mânie” avea să „se îplinească”, căci acea „mânie” fusese „hotărâtă” (decretată) „să fie făcută”. La sfârșitul primei mâni împotriva regatului de nord al lui Israel, care a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798, papalitatea a primit o „rană de moarte”. Cuvântul „determined” înseamnă „wound”.

Și am văzut unul dintre capetele lui ca și cum ar fi fost rănit de moarte; iar rana lui de moarte a fost vindecată: și tot pământul s-a mirat după fiară. Apocalipsa 13:3.

Cadrul profetic al milleriților era întemeiat pe cele două puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalitate. Ei înțelegeau că aceste două puteri aveau să calce în picioare sanctuarul și oștirea, așa cum este reprezentat în viziunea „chazon” din Daniel, capitolul opt, versetul treisprezece.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelu sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

Puterea papală pustiitoare avea să calce în picioare sanctuarul și oștirea timp de o mie două sute șaiszeci de ani.

Dar curtea din afara templului las-o afară și n-o măsură, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și vor proroci o mie două sute șaiszeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac. Apocalipsa 11:2, 3.

La sfârșitul primei indignări, în 1798, profeția hotărâse să „rănească” papalitatea. În capitolul nouă din Daniel, acea hotărâre este reprezentată în ultimele două versete, iar cuvântul tradus de două ori prin „hotărât” în acele versete este asociat cu viziunea „chazon”, pe când cuvântul tradus prin „hotărât” în versetul douăzeci și patru este un alt cuvânt ebraic și este asociat cu viziunea „mareh”. Daniel, reprezentând poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, căuta să înțeleagă relația dintre acele două viziuni, pe care Gabriel îi spusese să le separe în minte.

Vom continua acest subiect în articolul următor.

„Dumnezeu nu ne dă un mesaj nou. Trebuie să proclamăm mesajul care, în 1843 și 1844, ne-a scos din celelalte biserici.” Review and Herald, 19 ianuarie 1905.